

ТРАВЕНЬ

1983

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№9 (1147)

Ціна номера 30 коп.

ПЕРШЕ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Якись дивні злодії: відключили сигналізацію, зірвали замок і не взяли жодного пальта, жодного костюма, жодного плаття...
(Відгадайте, на складі якої швейної фабрики сталася ця пригода?)

Хмуне Перче!

Розтлумач, будь ласка, голові колгоспу «Ленінська іскра» тов. Базалюну, що навіть коли річка носить назву Гнилий Бланець, то це ще не означає, ніби в неї можна скидати усяку гидоту. Бо поки що голова колгоспу вважає, що назва повинна себе виправдовувати, тому велить спускати гноївку з ферми прями́сінко в річку, спокійно сплачуючи штрафи (не з своєї, звичайно, кишені), і ніяких очисних споруд робити не збирається.

Л. ПОЛИЩУК.

с. Підлісне
Новоодеського району
Миколаївської області.

Що спільного між голкою та силосозбиральним комбайном КС-2,6? А спільне, виявляється, є. Як не можна знайти голки в копиці сіна, так ми, члени правління колгоспу імені Держинського Шепетівського району Хмельницької області, вже другий рік не можемо відшукати свій комбайн. Ще у 1981 році здали ми його на ремонт до обмінного технічного пункту Шепетівської райсільгосптехніки. І от на численні запити нам весь час повідомляють, що комбайн відправлено до спеціалізованих майстерень с. Зінків (відділення Вінковецької райсільгосптехніки). У той же час зінківські ремонтники не підтверджують наявності в них нашого КС. Тож, можливо, комбайн і справді десь загубився, як ота голка в сіні?

Г. ГРАВОЩУК,
голова колгоспу.

Хмельницька область.

Чи знаєш ти, що землі нашого колгоспу імені Шевченка, як і в тундрі, ніколи як слід не розмерзаються? Ми й самі донедавна цього не помічали: орали, сіяли, збирали врожай. А відкрив нам очі на це диво начальник Вінницького облуправління зв'язку Л. Я. Старостін. Ще в кінці 1981 року у відповідь на нашу скаргу про погану роботу телефонів він повідомив, що телефони не працюють через пошкодження підземного кабеля, який треба замінити, і що роботи ці будуть виконані орієнтовно в квітні 1982 року — після розмерзання ґрунту.

Зараз надворі весна вісімдесять третього. А ґрунт і досі, видно, не розмерз, бо телефони як не працювали, так і не працюють.

Л. ДЯЧЕНКО,
головний інженер колгоспу імені Шевченка Теплицького району.

Відразу хочу тебе попередити: мій лист, очевидно, може здатися нудуватим, схожим на акт технічної експертизи. А це тому, що нам, водіям колгоспу імені Крупської Червоноармійського району Житомирської області, не до сміху. І ось чому.

Наше господарство одержало з Олександрійського авторемонтного заводу (Кіровоградщина) полаго́джені та́мтешніми майстрами ГАЗ-93. Щоб ти оцінив якість ремонту загалом, скажу, що в Олександрію грузовик доставили своїм ходом, а назад його довелося притягти. Тепер — про деталі. Водяний радіатор непридатний, а масляного зовсім немає, бензобак протікає, електропроводка не підключена, рульове управління і гальмівна система з дефектами, навіть колеса не прькручені, а приварені. І це ще не все.

У мене склалося таке враження, що на цьому заводі немає ні директора, ні технічних служб, не кажучи вже про відділ технічного контролю. А в багатьох ремонтників немає совісті. І навряд чи вона з'явиться, якщо не закликати бракоробів до порядку з усією суворістю.

В. ЧЕРНИШ.

Був час, коли ми, жителі села Нова Сергіївка Березнегубатського району Миколаївської області, сприймали усілякі неприємності і незручності спокійно, вірячи, що все минеться. Словом, не втрачали оптимізму. Навіть коли в нашому клубі перестали демонструвати кінофільми, а автобуси з райцентру почали з'являтися рідше, ніж місяць-молодик на небі. Всі були переконані, що це тимчасово і не слід панікувати.

З тих пір минуло вже майже п'ять років і, пражмо скажемо, від нашого оптимізму й сліду не лишилось. Бо клуб досі не працює, автобусів не видно. А неодноразові звертання до різних інстанцій з цього приводу справу з місця не зрушили. Виходить, як у прислів'ї: надіявся дід на обід, та без вечери спати ліг.

Отож і звертаємось до тебе, Перче: не дай нам перетворитись остаточно на похмурих песимістів.

МЕХАНІЗАТОРИ КОЛГОСПУ.

Казка про Мусію

Ішла жінка вулицею.
Втомилася. Сіла.
— Ви не бачили, часом...
Шукаю Мусію.
Ти його вдома сій —
не вродить Мусій,
ти до нього ладком —
він до тебе задком.
Чи гудиш,
чи годиш йому, як болячі,—
манера в нього одна:
і твоєму годинню,
й твоїй балаці —
гріш ціна:
не тримається дому — і край!
Хоч бери його припинай:
Я — в ланку,
а він

обдурить мене
і чкурне.
То по базарах тиняється в місті,
то куму чи кума
знайде в сусіднім селі.
Та тільки й знає:
то по сто, то по двісті.
Дістане ті «грами»
і з-під землі!..
Я і так вже і ськ до нього —
не помагає нічого!
Каже: «Будеш дойма́ти знову,
зепишусь добровольцем кудись
на будову»..
Так то так, п'яндого проклятий,
а хто ж буде землю цю обробляти?!
Пуття з нього, правда,
і тут чортмає...

А там — дармівщина хіба чекає!
Еге! Наставляй-но обидви жмені!..
Каже: «Не вчи! — ми й самі учені!
Людей багато, а я один —
усе в когось знайдеться зайва
десятька»..
Ні поросятка не треба йому,
ні телятка —
каже: «А нащо тоді магазин?!»
...Була потіха для всього села,
бо жінка
Мусія таки знайшла.
Вранці дивляться люди —
ах, боже, ж ти мій! —
на цепу Мусій!
Ще й гарчить! —
чи і справді злий,

чи так, для годиться...
А біля нього
сміється, взявшись у боки,
з бато́гом молодича...

Така-ось у казці була розв'язка.
На цьому й кінчалася моя казка.
Але сьогодні оце дізнався:
Мусій із цепу зірвався,
і — почалася знов чудасія:
тиняється знову, винохує «грами»...

...Ви не бачили, часом, Мусія?
Пригляньтесь: не крутиться десь
між вами?

В. БРОВЧЕНКО.

ПАЦЮКИ ПІД ОХОРОНОЮ

З прапрадавніх давен чудувалися люди цим справді незбагненим дивом природи — лісами. Чого-чого тільки не було і не жило колись у дрімучих хащах! І ведмеді-вернидуби, і вовки-сіроманці, і лисички-сестрички, і зайці-вухані... А ще: русалки, лісовики, перелесники, потерчата, чаклуни, відьми і — і — і — стільки всякого іншого населення, що не проти ночі будь воно й згадано!

Тепер фауни в наших лісах — як реальної, так і міфологічної — значно поменшало. Як, до речі, скоротилася й площа самих лісів. Уже не шумлять вони безбережними зеленими морями від обрію та до обрію, а боязко туляться невеличкими острівцями понад річками та річечками, ховаються у ярках та у вибалках подалі від всевидячого людського ока. Та даремно: кожна липка та осичина порахована, записана і взята на облік.

І все ж у кожного лісу, хай навіть маніпусянького, є своя таємниця. От хоч би візьмим для прикладу приоскольські ліси, що розкинулися на території п'яти районів Харківщини. Площа їх не така вже й велика: усього 38,6 тисячі гектарів. А скільки усяких чудасій відбувається там — не злічити!

Ось вам чудасія перша: у Дворічанському районі чималенька ділянка лісу раптом виявилася густо залитою, вибачайте на слові, гноєм. Від надмірної кількості аміаку, котрий проникає у ґрунт, в'януть і всихають дерева. Звідки, питається, узялося в лісі стільки отого органічного добрива? Корів тут не пасуть, картоплю садити ніхто не зби-

рається. Можливо, сюди забрело з Білоруської Пущі величезне стадо зубрів?.. Але ж, окрім отого скандального сліду, більш ніяких ознак перебування могутніх звірів тут не виявлено... Дехто з найменш загартованих в атеїстичному відношенні лісників уже навіть почав подекувати про втручання нечистої сили...

А он у Куп'янському районі біля селища Ківшарівки у лісі — теж раптом і теж — хтосьна звідки! — з'явився якийсь страшенно міцний і, ще раз перепрошуємо, страшенно неприємний запах. Ну, просто підійти ближче, ніж на кілометр, туди неможливо... Ми, може, شوкуємо своєю малоестетичною роз-

вирвали — але не у природі, котра виявилася тут абсолютно ні при чому, і не в нечистоті сили, яка теж у даному разі була просто-таки ангельськи невинна. Як встановило розслідування, гній під дерева вносять з такою небаченою досі щедрістю зовсім не зубри, а... механізатори радгоспу «Дворічанський».

Можє, на фермі великої рогатої худоби, звідки вони його возять, цього добрива зібралися такі гори, що просто ділати нікуди?

Так ні. Орних земель у радгоспі — дай боже. Та переважна їх більшість, бачте, — від ферми далеченько, а ліс — поряд. Так чо' ж довго возитися?..

повіддю певну частину читачів, — але ж наш час, як відомо, не терпить нерозгаданих таємниць. Тим більше, коли ця таємниця загрожує існуванню вже й так добряче обчухраних лісів, цих легень природи, а отже — й наших з вами, шановні, легень!

Тим-то лісники з ніг збилися, намагаючись будь-що вирвати у природи розгадку отих зловісних явищ. І таки

Подібним же чином розкрилася і ківшарівська загадка. Позатулявши носи підручними засобами, вирушили лісники на пошуки джерела неприємного запаху, що доносився з лісу. І знайшли. Джерело впадало у притоку річки Оскол, а витік свій брало з двох каналізаційних труб, котрі на протязі двох кілометрів попроривалися на сти-

Цей неприємний запах вітер доніс і до Куп'янської санстанції. Її головний лікар Іван Пилипович Сухін страшенно обурився і тут же оштрафував винного у забрудненні природи — директора ливарного заводу Віктора Івановича Кошельова. Аж на цілих на десять карбованців. І не менше! Хай знає. Задоволений виконанням свого службового обов'язку, головлікар стомлено витер піт із чола й заспокоївся. В не менш гарному настрої полишився і директор заводу. Десятка — воно невеликі гроші, але й тих Віктору Івановичу не довелося відривати від сімейного бюджету. Їх заплатив головний енергетик В. Л. Борисов, на якого було звалено всю вину за несправну каналізацію. Таким чином, усі заспокоїлись, і смердюче джерело, як і раніше, благополучно продовжує поповнювати лісову річку.

Довго билася лісова охорона над розгадкою ще однієї таємниці: хто рие землю в лісі, що прилягає до одинадцятого Куп'янського заводу залізобетонних конструкцій? Там так усе кругом порито й покопано, ніби стадо велетенських вепрів поселилося в цій місцевості. Але оскільки наештя диких тварин вже давненько ніхто не зафіксував, окремі несвідомі голоси знову ж таки висловили припущення, що, можливо, то відьми ночами справляють тут свій шабаш?..

Зробили засідку. Дійсність виявилася значно прозаїчнішою від фантастичних припущень: замість відьм у лісі прибули самоскиди, з їхніх кабін повискакували здоровенні хлопці у джинсах і почали гарячково закопувати в землю браковані залізобетонні вироби.

Можє, директор вищезгаданого заводу В. О. Юрихов та директор автобаз, яка обслуговує цей завод, В. П. Ситник сподіваються, що з отих бракованих плит і стовпців виростуть нові, доброякісні? Не знаємо. Але знаємо точно: ліс на цьому місці ніколи вже не ростиме.

Працівникам лісового господарства було б, звичайно, набагато легше боротися з подібного роду «нечистою силою», яка нагороджує усілякими нечистотами нашого зеленого друга, коли б їм допомагала громадськість. А слід сказати, що в самому лише Куп'янському районі налічується 26 тисяч членів Товариства охорони природи. Ціла армія! Та, на жаль, — недіюча. Бо її штаб, як нам стало відомо, потрапив у полон... до пацюків.

Кілька днів автори цих рядків безуспішно намагалися потрапити до того штабу. Проте двері незмінно були на замку. Нарешті вдалося зустрітися з відповідальним секретарем товариства М. О. Сабадою.

— Чому це ви не буваєте на своєму робочому місці? — поставили їй автори банальне запитання.

— Бо там пацюки! — здригаючись від жаху, відповіла Марія Олексіївна.

— Так потруїть їх!

Сказали й прикусили язика. Марія Олексіївна подивилася на нас так, що ми мало не згоріли на місці. Справді, як це вона, покликана оберігати живу природу, раптом заходиться винищувати її?

Еге ж, із цим недоречним запитанням ми таки дійсно сіли у велику калюжу. Проте після цієї розмови так приємно-приємно стало враз на душі. Нехай, подумали ми. Нехай гине ліс, гине річка, — але ж є все-таки в Куп'янському районі якась фауна, котра знаходиться під надійною охороною! Це пацюки, котрим у приміщенні Товариства охорони природи, певна річ, — вже ніщо не загрожує.

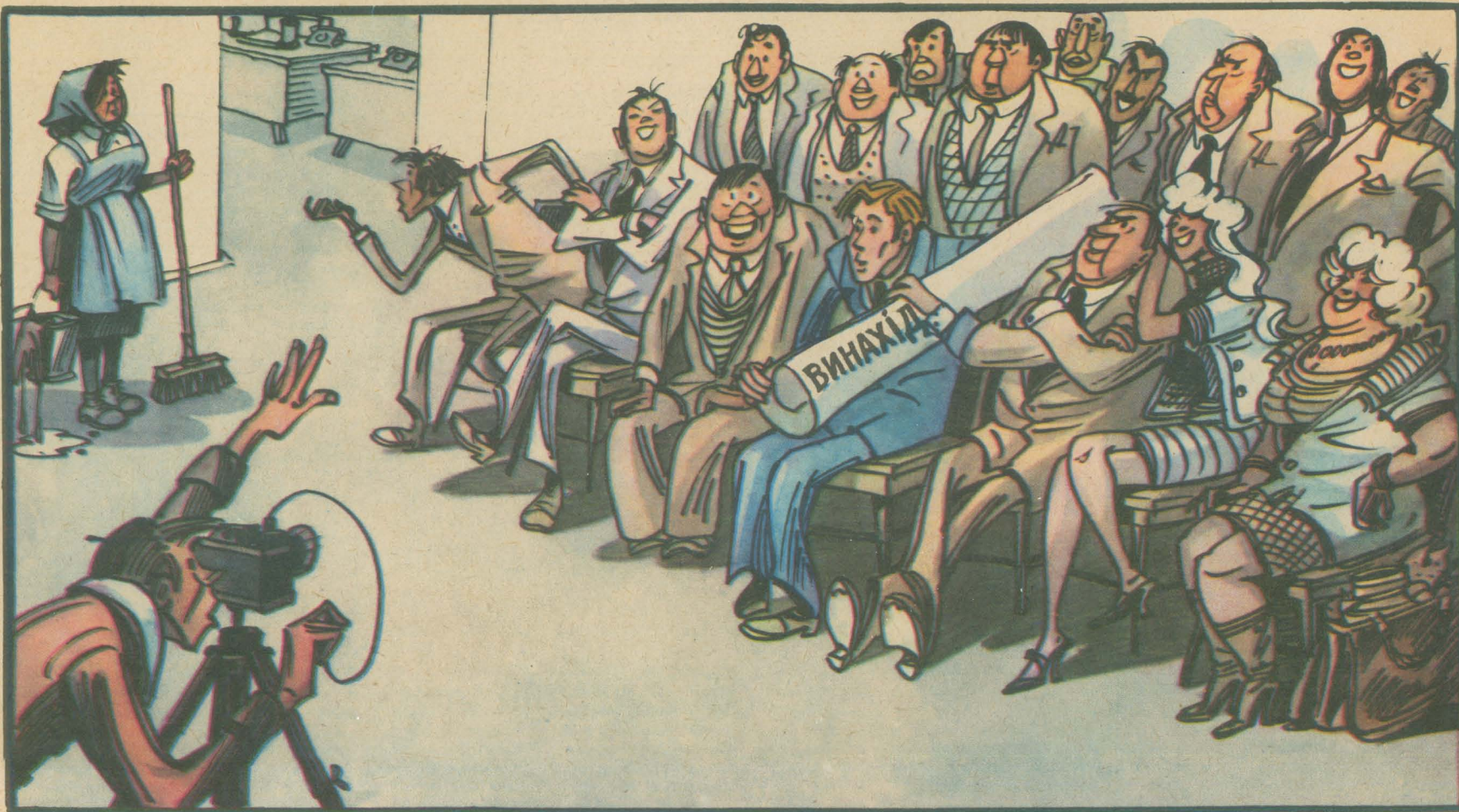
М. ПРЯДКО.
В. ФЕДЮК.

Харківська область.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Мишко! Свіжі газети були!
— Ні, не було. Сьогодні ще туристи не приходили...

— Тьотю Машо, ідіть і ви з нами сфотографуєтесь! Адже ми теж до його винаходу ніякого відношення не маємо.

ВТК Перця

ЗАПРОГРАМОВАНИЙ ПШИК

Можливості науково-технічної революції воістину безмежні! Не кажучи вже про її плоди. Скажіть, хіба могла людина доентеївської епохи коли-

небудь навіть мріяти про те, щоб програмувати настрий? Та нізащо! Інша справа — тепер. Про це яскраво свідчить історія, що

трапилася з Миколою Івановичем Давиденком — мешканцем провулку Жовтневий, 13, міста Кременна Ворошиловградської області, наладчиком місцевої баянної фабрики.

Усе почалося з хобі. Захопився Микола Іванович аматорським кіно. І закортіло йому увічнити на плівку свій рідний колектив. І не в чорнобілому зображенні, а в усіх фарбах бурхливого сьогодення. Отож подався наш герой до спеціалізованого магазину та придбав для цієї мети кольорову кіноплівку «ЦО-32д» шосткинського виробничого об'єднання «Свема».

І вже наступного ранку заходився творити кінохроніку баянної фабрики. Коли останні кадри було відзнято, Микола Іванович, природно, поклався проявити плівку. І ось тут прислужився йому набір хімікатів для обробки кольорових кіноплівок, що вже не один рік виробляє львівський завод «Реактив». Щільно зачинившись у ванній, кіноматор почав «стадіями», як і вимагає того інструкція, що додається до львівського проявника (а стосується вона, як вказано на обкладинці, і плівки «ЦО-32д»), чаклувати над стрічкою.

ПРОСТО ІВАНЕНКО

ГУМОРЕСКА

Двері відчинилися. Виконроб Минко відірвав погляд від паперів і перевів його на людину, що зайшла. Середніх років чоловік в акуратному чорному костюмі і білій сорочці наблизився до столу. Втомлено зітхнувши, опустився на стілець. Минко вичікувально мовчав.

— Ви керуєте ось цим? — чоловік показав рукою на вікно, за яким можна було побачити будівельний майданчик.

— Ну, я... — не зовсім впевнено відповів виконроб. — Обійшов я оце вашу будову... — чоловік ледь скривив губи і невдоволено похитав головою.

— Щось не так? — захвилювався Минко. — Давайте все по черзі. Майже п'ять годин два крани у вас простоють без діла.

— Ясно, виконроб витяг з кишені потертий блокнот. — Сьогодні ж викличу бригадира разом з кранівниками. Обговоримо. Покараємо.

— Далі. Блоки... Та це ж варварство! Ви монтуєте будинок, по суті, з бракованих блоків! Відбиті ріжки, тріщини. Монтажки ліплять їх абияк...

— Правильне зауваження, — ручка швидко забігла по чистому аркушу блокнота. — Я сам звертав на це увагу. Але, знаєте, поточні питання заїли. Доповім керівництву. І особисто, зрозуміло, вживу заходів. — Це добре, що ви прислухаетесь, — схвалив чоловік.

— У цьому мій обов'язок, — скромно опустив голову Минко. — Ще що? — Зверніть увагу на гідроізоляцію. Адже ваші підпелгі її не ставлять. А що буде у негодю?

— Що? — Сирість. Волога. — Так, так. Атмосферні опади... Зрозумів. Неодмінно займусь цим.

Чоловік на хвилину замислився. — Ага. Ледь не забув. Асфальт. Гадаю, що він триматися не буде.

— Чому? — Ви кладете його прямо на землю. Без щєбинки. Яка вже тут якість?

— Приймаю повністю і це ваше вельми суттєве зауваження. Що іще?

— Поки все, — відповів чоловік. — На все добре. — До побачення, — сонячно посміхнувся Минко. — Негайно всі ваші вказівки доведу до відома керівництва.

— Дивіться, вам видніше, — чоловік вийшов. Виконроб провів його поглядом і швидко завертів телефонний диск.

— Андрію Петровичу? Драстуйте. Виконроб Минко. Андрію Петровичу, щойно від мене пішов якийсь мужчина. Видно, з народного контролю. Виявив багато браку на будові.

— Те-ек. Зрозумів, — почувся у трубі сердитий голос. — Коли думаєш усувати всі ці неподобства? — Одразу ж візьмусь за ліквідацію виявленого ним браку.

— Правильно. Як тільки все виправлю, — дзвони мені, а я вже сам доповім товаришеві... Як його прізвище?

— Забув запитати. — А звідки він? — Думаю, що такі з народного контролю. Але зараз уточню, — Минко визирнув у вікно. Біля величезної купи битого скла стояв недавній гість. Минко відчинив квартиру і гукнув:

— Вибачте, будь ласка, як ваше прізвище? — Іваненко, — з готовністю відповів чоловік. Минко замислився. Іваненків на своєму віку стрічав чимало.

— А звідки? — запитав. — Як — звідки? — не зрозумів чоловік. — З якої організації? — Та я не з організації. Мимо проходив. Побачив. От і вирішив... До речі, б'єте скла ви надто вже багато...

— Не з організації?.. Та якого ж ви біса... Ану геть із об'єкту!!! — Виконроб грюкнув кватиркою. — Лазять тут різні...

Ігор ЛАГОЗА.

РОЗСУДИЛИ-РОЗДІЛИЛИ

Агресивний батько, Агресивна мати... Вкупі жити не можуть — Треба розлучати. Треба розлучати...

Ну, а як же діти? — А дітей ми можемо Взять і поділити! — Мовить батько глухо, — Зробим згідно плану: Ти береш Сергія, Я — беру Тетяну.

В нас вона найстарша, Матиму підмогу — Щось там їсти зварить, Виміє підлогу...

А Сергій — найменший. Візьмеш — гарантую: Підросе — його я Десь та прилаштую...

— Так, а середульші?.. — Морщить лоба мати. — Ну, а цих ми можемо В інтернет оддати.

От, удвох там будуть І Гнатко, і Слава; Хай нам допоможе Чимось і держава.

В нас вона багата, Щедрі, не скупенька, Виростить дітей нам, Як своїх рідненьких...

Так і ухвалили Батечко та мати...

Що до цього можна Тут іще додати?!

Написав я вірш цей І одніс до «Перця» — Хай батькам подібним Десь — як слід! — гикнеться!

Микола ЯРОВИЙ.

МОЛОТКОМ ЙОГО, МОЛОТКОМ!

Коли я почув, що Красилівський машинобудівний завод випускає вічні тракторні навантажувачі, то спочатку засумнівався у достовірності такої інформації. Адже відомо — у світі нічого вічного не буває. Вирішив проконсультуватися з механізаторами, котрі працюють на цих машинах.

— Так, ми називаємо їх вічними, — підтвердили вони.

— А чому? — поцікавився я. — Ну, як вам пояснити?.. Коли випускається нова техніка, то мусять бути і запчастини до неї. А для тракторного навантажувача немає.

— Ніяких? — відповіли механізатори. — А якщо немає для машин

запчастин, то, виходить, вони мусять бути такими якісними, що не потребують ніякого ремонту...

«Бач, який гігантський крок уперед зробили машинобудівники! — подумав я. — Обов'язково треба привітати їх з успіхом». І, навіть не дослухавши механізаторів до кінця, поспішив на Красилівський машинобудівний завод.

— Це на межі фантастики! — міцно потиснув я руку заступнику директора підприємства В. З. Сереветнику. — Ви зробили, здається, неможливе. Хотілося б детальніше дізнатися, як усе-таки вдалося налагодити випуск такої досконалої машини.

— Не святі горшки ліплять, —

скромно відповів Віталій Захарович. — Випускати прекрасні машини — наш обов'язок перед трудівниками села. І ми не зупинимося на досягнутому...

Потім я зайшов до головного конструктора заводу О. М. Шишка. — Не дрімає конструкторська думка! — привітав я його. — Це ж треба до такого додуматися!

— Ви що маєте на увазі? — насторожився Олександр Михайлович. — Ваш тракторний навантажувач ПТС-77.

— А вам що, теж скаржаться на їх якість? — Від такого повороту в розмові я аж розгубився.

— Нічого дивного в цьому не бачу, — продовжував головний конструктор заводу. — Нова техніка завжди вимагає удосконалення. Для ПТС-77 ми вже розробили нову форму ковша, удосконалили гідроциліндри, гідробаки, гідророзподільники...

— А я думав, раз до навантажувачів немає запчастин... — зовсім розгубився я.

— Запчастин немає, бо нашому заводу ще не доведено план на їх випуск. Це явище тимчасове...

Начальника відділу технічного контролю Л. А. Білоуса я вже не наважився гаряче вітати з успіхами, а тільки запитав:

— Як на підприємстві з браком? — Боремося, — відповів Леонід Андрійович. — Тільки за минулий рік нашими контролерами складено про брак 1.066 актів. Крім того, нещодавно спеціальна комісія обстежила тракторні навантажувачі ПТС-77, які працюють на цукрових заводах Хмельницької і Тернопільської областей, і виявила у багатьох гідроциліндрах металеву стружку, браковані деталі, відхилення від креслень... Зафіксовано навіть випадки, коли болти на заводі не закручувалися, а забивалися молотком.

— Як молотком? — не повірив я. — А так: трах-бах! — і готово. Економія часу. А все тому, що низька ще на підприємстві трудова дисципліна.

— Що низька, то низька, — погодився начальник пропускного бюро заводу Т. М. Проданюк. — Ви ж самі бачили сьогодні вранці: робочий день уже розпочався, а на нашій прохідній, як кажуть, ніде яблуку було впасти. Ми намагаємося навести порядок, але не завжди відчувемо підтримку з боку керівництва заводу.

Після всього почутого мене, повірте, вже не здивувала відповідь начальника відділу транспортних перевезень і техніки республіканського аграрно-промислового об'єднання цукрової промисловості Мінхарчпрому УРСР О. С. Кулика, у якого я поцікавився якістю ПТС-77:

— Більша частина навантажувачів, котрі красилівці випускають для нашої галузі, виходить з ладу вже після першого року експлуатації. Запчастин для цих машин, як ви знаєте, немає. Тут хоч скаж, хоч плач... А той факт, що деякі болти на заводі не закручують, а забивають молотками, мабуть, найкрасномовніше свідчить про якість.

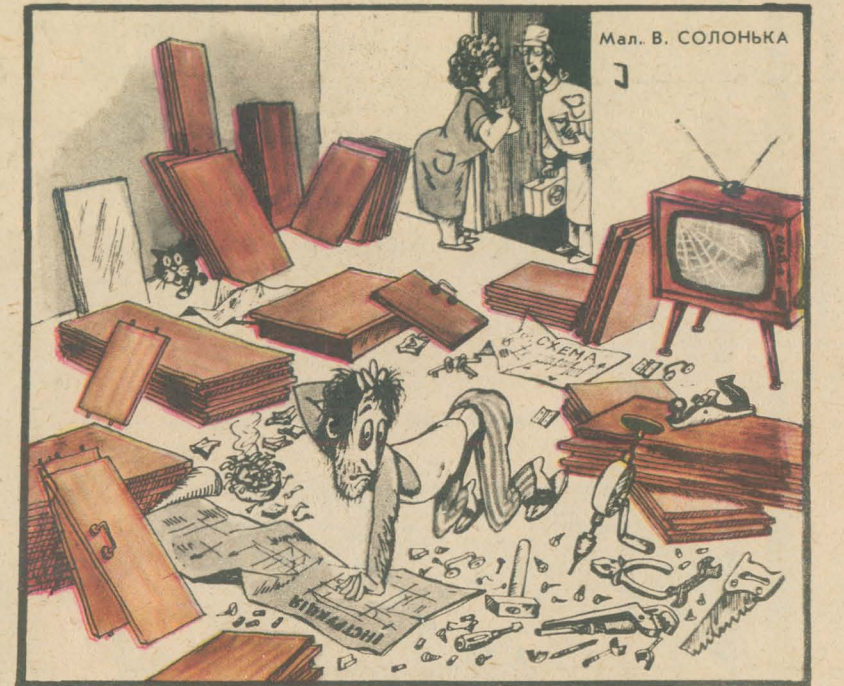
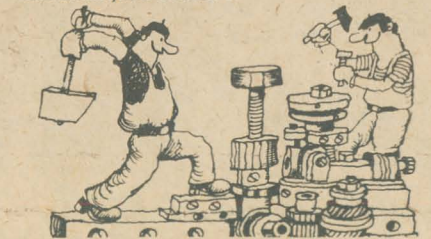
Сиджу я оце тепер і думаю: що ж усе-таки мав на увазі заступник директора Красилівського машинобудівного заводу В. З. Сереветник, коли говорив: «Ми не зупинимося на досягнутому...»?

Ю. ІЩЕНКО.

Ворошиловградська область.

М. ПРУДНИК.

Хмельницька область.

— Мій чоловік зовсім здичавів. Не їсть, не п'є... Ось уже котрий тиждень усе цю стінку збирає...

ВИДЕЛКА: — Як би мене не лякали, а не з'їдять. ГОРІЛКА: — Спочатку заливаю пельку, а потім розв'язую язик. КАЧАЛКА: — Добре показувати зверхність на податливому матеріалі. МАГНІТОФОН: — Хоч би раз заговорити власним голосом. ПОПІЛЬНИЧКА: — Фенікс із цигаркового попелу не злітає. ЯКІР: — Є глибини, де не досягнеш дна.

Дмитро АРСЕНИЧ.

ДУМКИ РЕЧЕЙ

Життя святих нечесливих

Мал. С. Герасимчука.

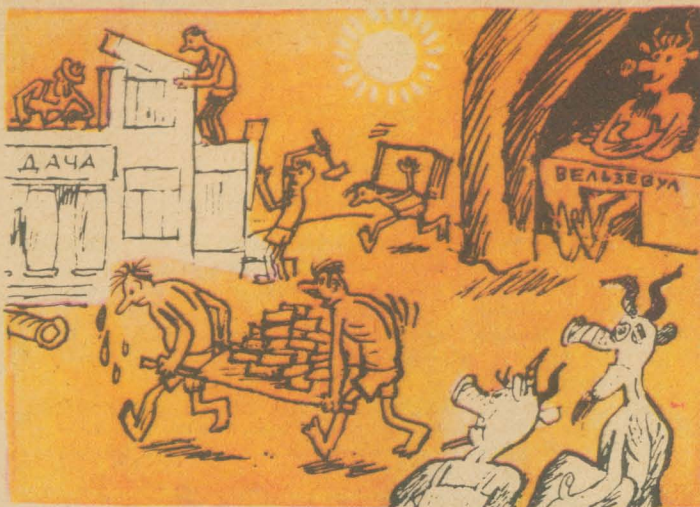
— Не будеш слухати мене, то будеш слухати його.

— Прислали в наш колектив на перевиховання.

— З того часу, як купив машину, зовсім розтовстів. Літати не можу.

— Ну, переконалися, що наш шеф використовує грішників у особистих цілях!

— Якщо ти вийшла вже заміж за чорта, то бери качалку.

Без слів.

Ділюся досвідом

ГУМОРЕСКА

Раніше все йшло добре. Мої рідні і рідні моїх рідних були задоволені. Та прийшов у наш колгосп новий голова і незабаром викликає мене:

— Що це, Микола Сидоровичу, з птахофермою сталося? — питає. — Яєць майже немає. Що вони там — заковтали усі разом?

— Ні, квочок не водиться, але нестися перестали, — відповідаю. — Мабуть, облінілися, знай — жирують собі.

— Бачив, як вони жирують, — каже голова. — Усе подвір'я ферми наче кроти перерили. За накладними один твій півень утричі більше за індика з'їдає, а глянеш на нього — страшно стає: самі мошкі кукурикають. Ледь їх вітер не несе. Зарубай собі на носі, — додає, — не виправиться становище через місяць — і тебе занесе подалі від ферми.

На цьому наша розмова скінчилась. Лечу селом до птахоферми, а в голові одна думка тюкає: оце влип, як курка у борщ. Казав же своїм помічникам Івану та Степану (ферма в нас невеличка, утрюх справляємося): знайте міру, не передавайте куті меду — не слухали.

— Де Іван?! — кричу, влетівши в курник, бо бачу, що за зозулястими лише Степан ганяється з ножом. — Мерщій клич Івана!

— Нема його. Корми повів. Кіндрат же учора мед качав, сам розумієш. Потім, казав, заїде на пилораму, за твої дошки розрахується, ще й додому якусь дежицю підкине. А чого це ти так репетуєш?

— Як узнаєш — сам зарепетуєш! Ану, мерщій за Іваном, щоб одна нога тут, а друга — у Кіндрата на пасіці.

З наступного дня кури їли від пуза... Але нестися не поспішали. Наче застрайкували. А дні летять. Уже й кінець місяця на носі, а яєць нема. Скликаю терміново нараду. Так і так, кажу, самі знаєте: з нашим головою жарти погані, треба шукати вихід.

Знайшли. Почали кожного вечора нести на ферму яйця від своїх курей. Потім, щоб несучість зростала, почали навіть у сусідів позичати. І так захопилися, що перегнули палицю.

Якось заїздить на ферму голова.

— Що тут у вас знову скоїлось? То не було яєць, а тепер навпаки — їх більше, ніж птиці. Невже курка стала двічі нестися?

— Сам над цим голову сушу, — викручуюсь. — Мабуть, з'явилися у нас такі перевертні: уранці співає, як півень, а згодом на гніздо сідає. В народі їх куріями називають. Ото вони й стараються.

— А півні?

— Півнів немає. Самі курії.

— Що ж, тоді готуйся з іншими досвідом поділитися, — хитро проказав голова.

Так я оце й ділюся.

В. СУДДЯ,
студент факультету журналістики
Київського державного університету
імені Т. Г. Шевченка.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Якось працівники станції Чернігів придбали стільці виробництва Цуманського (Волинська обл.) деревообробного комбінату. Та не встигли на них сісти, як один стілець розклеївся, другий — розпався, а третій розсипався... Про отаку бракоробську продукцію розповідалося у замітці «Одне з двох», опублікованій у розділі «Виставка ширнетреба» («Перець» № 24 за минулий рік).

Голова Ківерцівського районного комітету народного контролю В. Ю. Шило повідомив редакції, що виступ Перця обговорено на зборах колективу комбінату. Нині впроваджено ряд заходів для поліпшення якості продукції. За випуск бракованих стільців майстра стільцевого цеху Забедюка А. Ф. та контролерів Ковш Л. В. і Василевського І. Є. з їхніх посад звільнено. Начальник цеху Фень В. Н., майстри Бурба М. Л., Матіок В. Г., Зубенко Л. В., контролери ВТК Тарасюк М. Х., Сичук Р. В., Трушевська В. Б. позбавлені місячної прогресивної оплати.

Браковані стільці замінені на якісні.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Купання в променях слави не знає сезону.

● Щедрість судді: дав хабарнику багато.

Леонід ЗАБАРА.

● Молодість повертається в помилках.

● Зробив свою чорну справу? Іди в баню!

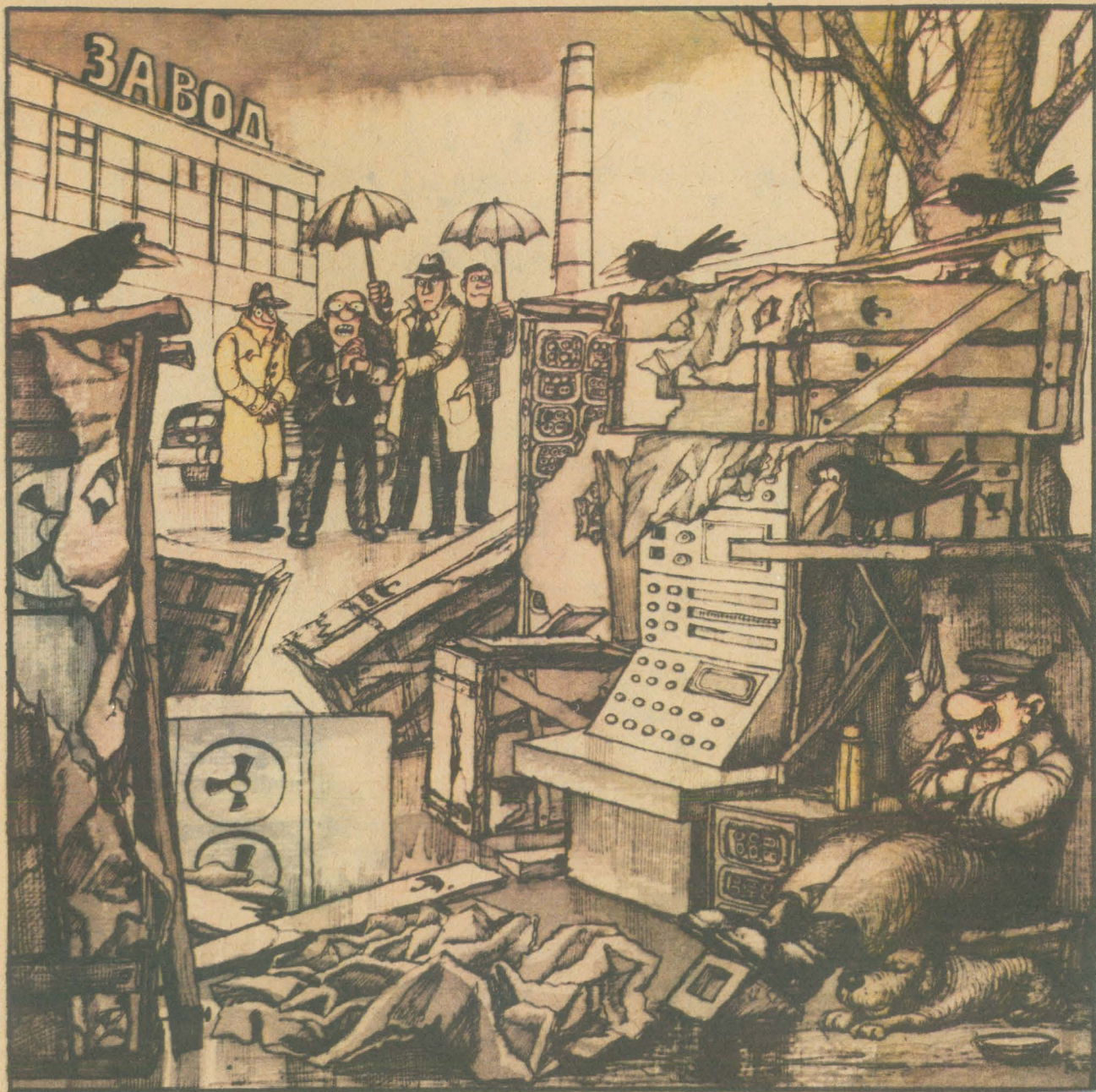
● Чим чистіша совість, тим більше бажаючих її забруднити.

Віктор КОНЯХІН.

● До забобонних себе не відносив: тринадцяту зарплату одержував з задоволенням.

● Краще вже терпіти крик моди, аніж крик невдоволеної дружини.

А. ТОНДІЙ.

— Та поставте її, нарешті, в обчислювальний центр! Хай хоч підрахує, в яку копійчку вона нам влетіла.

НЕЕКОНОМНА ЕКОНОМІКА

МАСЛО В СТУПІ

«Що продаєш?» — «Варені яйця». — «А звідки береш?» — «Купую сири й варю». — «Почім купуєш?» — «По карбованцю за десяток». — «А продаєш почім?» — «Так само і продаю — по карбованцю». — «Так що ж ти із цього маєш?» — «А навар!»

Цей бородатий анекдот пригадався мені в Одесі. А привів мене туди лист місцевого журналіста В. Давиденка, який пише: «Приїдь, Перче, та подивися, як у нас товчуть воду в ступі. Тільки замість води беруть коров'яче масло: виробляють його на маслозаводах, запаковують у картонні ящики і везуть на Одеський холодокомбінат. Там ті ящики розпако-

вують, масло виймають, ріжуть вручну на дрібніші кавалки, пропускають через шнек і фасують у 200-грамові пачки. А тим часом, технологічні лінії для фасування масла є й на самих маслозаводах, тільки там ця операція проводиться автоматично, без застосування ручної праці і без всяких отих зайвих паковок-розпаковок. І якщо на маслозаводі цю лінію обслуговує 4—5 чоловік з річним фондом зарплати 7,8 тисяч карбованців, то у фасовочному цеху холодокомбінату працює 19 робітниць з фондом зарплати 20 тис. крб. Та ще, окрім того, давай порахуємо, скільки масла губиться на так званих зачистках і природних втратах!»

Приїхали, порахували. Разом з директором холодокомбінату Владиславом Миколайовичем Рябовим та його економічною службою наклали на арифмометрі ось яку циферію: минулого року природні втрати масла становили 1,409 тонни, а так званих зачисток, які потім відправляються на перетопку аж до Львова, вийшло 4180 кілограмів. І так — щорічно. Нічого цього, певна річ, не було б, якби масло фасувалося там, де воно виробляється, тобто, просто на потоці. Усі ж витрати на фасовочний цех холодокомбінату склали у 1982 році 68,7 тис. карбованців.

Ми боїмося надто набриднути терплячому читачеві цифрами. І все ж не можемо утриматись, щоб не навести ще однієї... Якщо ви, шановний читачу, думаєте, що вищезгаданий цех, окрім збитків, нічого не приносить, то ви глибоко помиляєтесь. Навпаки, минулого року він дав комбінатові 26,3 тисячі карбованців чистого прибутку!

Звичайно, тут є нюанси: комбінатові — але не державі. Дві великі, як кажуть в Одесі, різниці. Держава тут, ясне діло, тільки втрачає. І не в самій лиш Одесі: такі ж холодокомбінати з такими

ж «ступами», себто цехами, є і в Києві, і в інших містах. Здавалось би, що простіше: ліквідувати ті цехи, а обладнання передати на маслозаводи! Але це був би занадто наївний підхід до справи. Бо вона, справа, ускладнюється тим, що ті холодокомбінати належать одному відомству — Міністерству торгівлі УРСР, а маслозаводи — іншому: Міністерству м'ясної і молочної промисловості УРСР. І тут уже виходить ніби дві різні держави, кожна зі своїм суверенним статутом.

І коли ми поговорили з представниками однієї «держави» — Мінторгом УРСР, — то вони спочатку благородно обурились:

— Збитки? Це брудний наклеп! Навпаки, фасовочні цехи у нас прибуткові!

І лише після запитання — а чи прибуткові вони взагалі для держави? — з готовністю відповіли:

— А ми що! А ми з дорогою душею! Як тільки промисловість візьме усі клопоти по фасуванню масла на себе, так ми з радістю від них і відмовимось!

У другій «державі» — Мінм'ясомолпромі УРСР — заявили:

— А ми, з свого боку, докладемо всіх зусиль до того, щоб якомога збільшити процент виходу фасованого масла на своїх підприємствах!

Оце — правильно. Оце — по-господарському. Сиріч, по-загальнодержавному. І хоч, як виявилось, сучасний рівень виробництва масла ще не дозволяє відразу і скрізь відмовитись від вищезгаданих «ступ», але рухатись у цьому напрямку — можна. Якщо, звичайно, захотіти.

В. БОЙКО,
спец. кор. Перця.

Вітаємо ювілярів!

Письменницю Наталію ЗАБЛУТУ
з її першим 80-річчям.Письменника Миколу ОЛІЙНИКА
з його першим 60-річчям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Байки в прозі

БІЛИЙ БИЧОК
З ЧОРНОЮ ВІДЗНАКОЮ

Жив-був білий бичок. Білий, мов сніг, і дуже гарний. Аж хтось почав писати на нього анонімки. Видно — із заздрощів. І такий, мовляв, він, і сякий. І колір у нього не натуральний, а штучний, і дід у нього — гібрид, і таке інше.

Почорнів з горя бичок. Став мов сажа. Понаїхали комісії, перевіряли, перевіряли, виявилось — наклепи все.

Повеселішав бичок і через деякий час знов побілів. Але темна пляма на лобі лишилась.

Мораль: чорна заздрість не проходить, безслідно.

КРИЛАТИЙ ВУЖ

Жив-був вуж. Набридло йому плазувати — почав у бога крила просити. Щоб злетіти, мов орел під хмари. Врешті-решт, ублажав. Виліз на горбок — і полетів. Не встиг піднятися до хмар — погнався за ним шуліка. Кинувся вуж каменем на землю — ледве врятувався. Хотів був, як раніше, між кущами сховатись — крила не пускають. Заплакав бідолаха з досади і на другий день віддав крила своєму далекому родичу — Змію Гориничу. Задарма.

Мораль: народженням плазувати крила тільки заважають.

Олександр МЕЛЬНИК,
робітник.

м. Київ.

Завзяті книголюби.

● Прижета: підкова приносить щастя тоді, коли її знайдено в магазині кімської збруї.

● Ледачий і в Полярну ніч живе аби день до вечора.

● Очевидне до неймовірності: у пастуха-вовка гедзі коня з'їли.

м. Дніпропетровськ.

Михайло АРОШЕНКО.

ФРАЗИ

Михайло Корнійович Соломаха, інспектор відділу кадрів, акуратно розпечатав конверт.

— Характеристика. Гм! На Сидоренка Дмитра Петровича... 19... року народження. Це скільки йому? Двадцять два! Хороший вік! А мені вже п'ятдесят чотири! Ох роки, роки! Що тут накрутили товариші із цеху?.. Комсугрупорг, передовик, виконує... Гм! Лауреат премії обкому комсомолу. Так-так! Нежонатий! Морально стійкий... Те-ек-с. Дана для вступу у вуз... Гм... Усі хочуть бути вченими! А хто ж буде рядовим?

Він своєю великою рукою накрив характеристику і замовк, похмуро розглядаючи нігті.

— Ну, просто янгол! Причепи крильця, і полетить. Пишуть кат-зна що! А копнеш — і засмердить. Нічого, візьму в оборот — все стане ясним, як на долоні.

...Дмитро Сидоренко виявився худеньким, середнього зросту хлопцем з великим світлим чубом. Блакитні очі і довгі чорні вії робили його трохи схожим на дівчину.

Він чемно привітався, сів на стілець і спокійно чекав. Ні тіні тривоги не було на його обличчі, і це не сподобалось Соломазі.

— Хочу уточнити деякі моменти з вашої характеристики, — вагомо сказав Михайло Корнійович.

— Будь ласка.

— Значить, морально стійкий? А як з випивкою?

— Не п'ю, — коротко відповів хлопець.

— Зовсім не п'єш?

— Ну, чарку-дві сухого вина на свята...

— Бачиш, а говориш: «не п'ю». Значить, все ж таки п'єш.

— Не люблю міцних напоїв. Прагну, щоб голова завжди залишалась ясною.

— У компаніях все ж буваєш? Кажеш, одну-дві чарки вина? А там, де дві, там три і чотири. Значить — п'єш.

І намагався ввести мене в оману...

— Ні, не п'ю, — коротко і рішуче відрубав Сидоренко.

— Та-ак. Значить, ти ще і нещирий. Не визнаєш очевидних фактів.

— Факти полягають в тому, що мене ні вдома, ні на роботі ніхто ніколи не бачив напідпитку. Якщо ви уточнюєте «деякі моменти», уточніть

і цей. І ви мені не тикайте, будь ласка.

— Ну, добре, — вів далі Михайло Корнійович. — А як по жіночій лінії?

— Не розумію вас.

— Дивись, який наївний! Людина ви доросла. Хлопець собою видний. Ма-буть, не одній дівасі голову задурило? А пишуть — «морально стійкий».

УСЕ
ПРОЯСНИЛОСЬ

ГУМОРЕСКА

Сидоренко обурено низав плечима.

— У чому, власне, ви мене звинувачуєте?

— Дівчина у тебе є?

— Є.

— Хто така?

Хлопець почервонів, проковтнув слину. Помовчав.

— Дружку з Наталкою Фоміною, лаборанткою з третього цеху.

— А-а! Це та красуня, що виступає в заводській самодіяльності... Коли ви оформите ваші стосунки за існуючим законодавством?

— Але ж... — стороніло почав хлопець.

— Чесний парубок зустрічається з дівчиною з чесними намірами. А у тебе, виявляється, нечесні!

— Та як ви смієте?

— Смію, бо стою на сторожі інтересів заводської громадськості. От для прикладу — а що, коли у твоєї Наталки буде дитина? Спробуй розберись, хто батько. А коли стосунки оформлені — зовсім інша справа...

Дмитро скочив з місця, потім сів, потім знову встав:

— Ви, ви... — голос йому урвався.

— Я — людина, яка добивається правди, людина, старша за вас... Хочу по-батьківському застерегти вас від помилок, — вагомо промовив Соломаха.

Помовчали.

— І останнє — розкажіть про ваших батьків.

Сидоренко трохи помовчав:

— Мати — кадровая робітниця. Місяць тому пішла на пенсію. Батько теж кадровий працівник. Був старшим майстром. Помер півроку тому.

— Петро Сидоренко — зубастий був мужик. Не у всьому його схвалюю. Але умів добиватися свого. І орденів нахапав.

— Не нахапав, а заслужив своїми бойовими і трудовими справами.

— Заслужив, заслужив. Скільки їх було у батька?

— Чотири бойових і три за працю на заводі.

— Нічого собі! Не завадило б перевірити, за які такі заслуги йому стільки нагород.

— Мій батько був чесною людиною! І повторюю — всі нагороди він одержав за хоробрість і за ударну працю, — підвищив голос Дмитро.

— Та годі тобі. Всі ми чесні, поки не копнеш, а копнеш... — він не договорив тому, що худенький Сидоренко рвучко підскочив з стільця, схопив за лавкани піджака здоровезного, схожого на ведмедя Соломаха, і видихнув йому в обличчя:

— Якщо ви посмієте сказати іще хоч одне погане слово про мого батька — я вас уб'ю. — І вибів із кімнати.

Михайло Корнійович, щоб заспокоїтись, перекладав з місця на місце якісь папки. Потім сказав:

— Як важко дається істина. Ну, от і все прояснилось. Характеристика на Сидоренка потребує істотних доповнень: невтриманий, погано володіє собою...

— Брав, брав, аж поки не зібрав на однокімнатну ізолювану...

М. Харків.

Валер'ян ЄСЬКОВ.

Перець разом із Комітетом народного контролю УРСР видав чергову серію плакатів і карикатур для ілюстрування стінних газет, стендів та вітрин груп і постів народного контролю та штабів «Комсомольського прожектора».

Вміщуємо кілька малюнків із цієї серії.

Час робочий — спільне багатство.
Ми прогуляництву і пияцтву
оголосим нещадний бій!

РОЗДУМИ НА САМОТІ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Брав, брав, аж поки не зібрав на однокімнатну ізолювану...

Мал. А. АНДРЕЄВА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

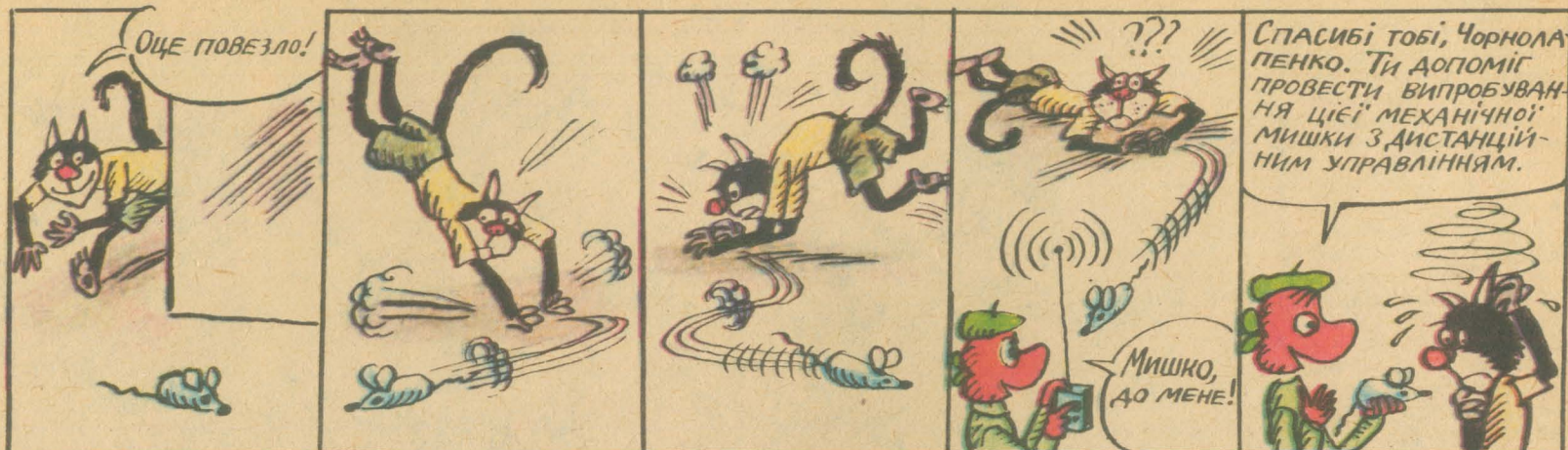
Приписок практика іржава зручна для деяких пролаз. Вони обманюють державу, а значить — кожного із нас!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

У нехлюїв — своя метода: добра народного не шкода. Хай б'ється, валиться, тече — їм не знобить і не пече. Пора нам так поставити діло, щоб і пекло їм, і знобило!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

НАВЧИЛА

Бабуся читає книжечку вголос, а Тарасик уважно слухає.

— Коли у ластівок з'являються діти, то батьки прив'язують їх травинками до гнізда, щоб не випали. А коли крильця підростуть, зміцніють, ластів'ята порвуть пута і полетять. Зрозумів?

— Ага! — мотнув головою Тарасик.

— Ну от і добре, — каже бабуся. — А тепер я піду до магазину, а ви посидьте з Івасиком самі. Та дивись мені, щоб

Івасик з колиски не випав.

Коли бабуся повернулася додому, то застала Тарасика у дворі з м'ячем.

— Отакої! — занепокоїлася старенька. — А на кого ж ти Івасика покинув?

— Нічого з ним не станеться! — заспокоїв її Тарасик. — Я його, як ластівка, за ніжку до колиски прив'язав. Так що не випадє!

Микола КОЛЕСНИКОВ.

СПРИТНА КИЦЯ

Рано-вранці встала Киця
Та й купила у крамниці
Черевички, рукавиці
І намисто, і спідницю.

А ледащо —

Кіт Воркіт
Залишився без чобіт
День пролежав на канапі
Аж затерпли в нього лапи.
Думав скокить,
Та й забув —
Потягнувся і...

заснув.

ШВЕЦЬ

Стріла Пацька Іжака:

— Глянь, ку-ві-і, свиня яка!

Відповів Іжак їй так:

— Не свиня я, а Іжак,
В мене стільки голочок,
Скільки в небі зірочок,
Подивись на мою спину, —
Не свиня — Іжак я, швець!
Тут би баєцці й кінець.

Та озвався Цап з-за тину:

— Ме-е, який же з тебе швець
Без свинячої щетини?..

Андрій НІМЕНКО.

НА СТЕЖЦІ

Павлик їде на велосипедіку. А перед ним на стежці стоїть квочка з курчатами.

— З дороги! — гукнув Павлик.

— Куд-ку-ди?.. — відповіла квочка.

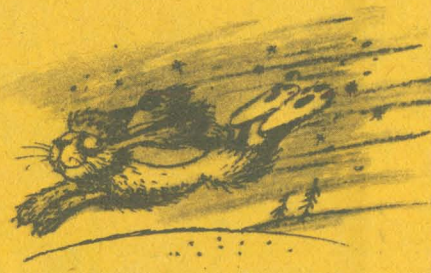
— Вправо! — сердиться хлопчик. — Вже стара, курчат водиш, а правил руху не знаєш!

Анатолій ВИСОЦЬКИЙ.

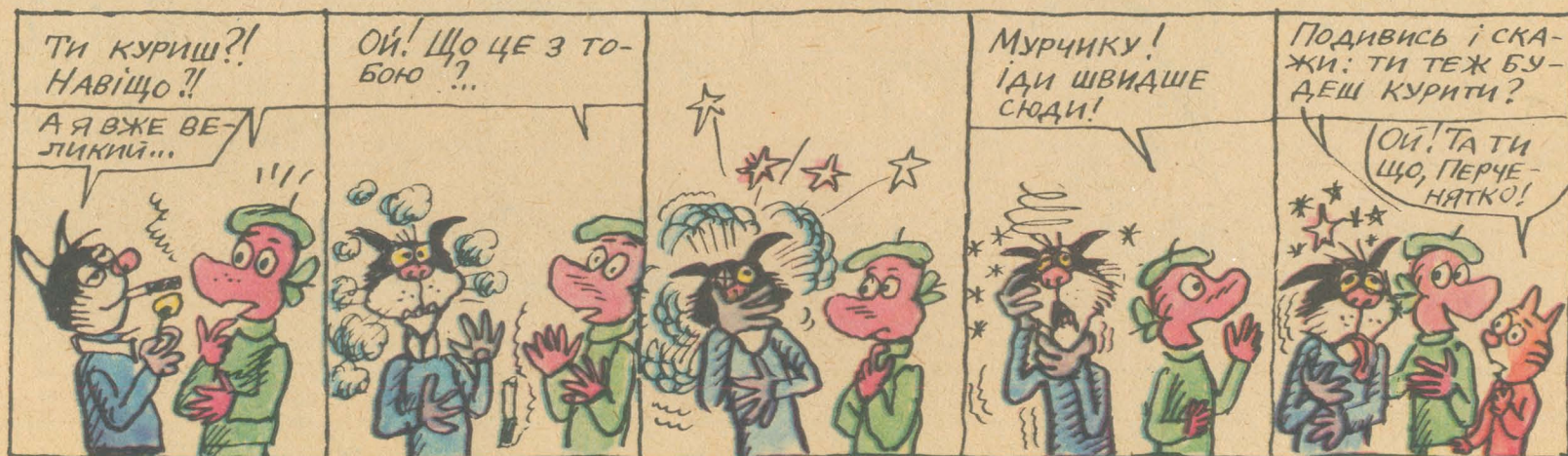

Хтось постукав уночі.
Швидко я знайшла ключі,
Відчинила, і до хати
Зайченя зайшло вухате.
Стало в кутику сумне,
Каже: «Заночуй мене,
Бо надворі завірюха
І мороз хапа за вуха!»
Батьків я взяла кожух,
Вкрила зайця з ніг до вух
І гадала, що гульвісу
Вранці одведу до лісу.
Встала рано, та дарма —
Зайченяти вже нема.
Чи запізно я збудилась,
Чи зайча мені приснилось?

Дмитро ПАВЛИЧКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

МІЖ НАМИ КАЖУЧИ

Лист, якого редакція одержала з районного центру Зінькова Полтавської області, нагадав мені вичитану десь таку історію. Мати новонародженого звернулася до одного мудреця:

— Порадьте, будь ласка, коли треба братися за виховання дитини.

— А скільки їй? — запитав мудрець.

— Лише тиждень.

— Тоді ви запізналися рівно на тиждень, — була відповідь.

Можливо, мудрий чоловік дещо перебільшував, однак з усією впевненістю можна стверджувати, що уже в сорокарічному віці розтлумачувати людині педагогічні істини недоцільно, бо вона добре засвоїла: оце добре, а оце — погано. І тому, коли ми довідалися з листа, що головний лікар санаторію «Сосновий бір», розташованого поблизу названого райцентру, М. О. Безпалый, маючи квартиру, буде

собі ще й терем на кільканадцять кімнат, причому вдаючись до далеко не бездоганих господарських методів, нікому навіть на думку не спало, буцімто Микола Олексійович, як ото кажуть, ніби з неба впав і нічого не знає.

Не знає, наприклад, що козиряти своєю посадою нескромно. Що гарантувати керівникам деяких організацій, причетних до будівництва, ідеальні санаторні умови відпочинку навзаєм за енну кількість цегли, цементу і такого іншого, необхідного для власного будинку, — не красиво й недопустимо. Що вивозити із санаторію вкрай необхідні для спорудження водолікарні будматеріали, навіть за гроші, — вже пряме зловживання службовим становищем.

А Микола Олексійович робив усе це з легкою душею. За короткий строк з будівельного майданчика на території санаторію до майбутнього житлового об'єкту на одну сім'ю перекочувало п'ять тисяч штук цегли, п'ять кубометрів лісу, майже два центнери гостродефіцитного профільного металу. Тому ми й подумали, що одне з двох: або, закладаючи першу цеглину, головлікар свято вірив, начебто йому все дозволено, або ж, прикинувши, вирішив, що можливість жити, м'яко кажучи, не в такому, як у всіх, будинку, варта того, щоб махнути рукою і на скромність, і на власну репутацію.

Прискіпливий читач може запитати: а куди ж дивилося районне керівництво? Чого не знаємо, того не знаємо. Може, воно вирішило, що до закінчення будівництва не варто псувати чоловікові настрої. Може, вважало, що це не такий уже й великий гріх — зловживання службовим становищем. А може, схилилося до думки, що Микола Олексійович іще в тому віці, коли людина не знає, що робить. Останнє припущення, як на мене, найбільше до істини. Бо коли бюро райкому партії усе ж таки розглянуло питання про недостойні вчинки М. О. Безпалого, то на більше, ніж на догану, не розщедрилося. А за таке покарання, між нами кажучи, можна було б і особнячок на цілий квартал воздвигнути.

В. БОНДАРЕНКО.

Телеграфне Агентство ПЕРЦЯ

РОЗ'ЯСНЕННЯ ТАП

До Телеграфного Агентства Перця звернулася група колгоспників села Фронтівки Оратівського району на Вінниччині з таким запитанням: чи думає їхній голова правління — Василь Федорович Мандрика — ремонтувати приміщення сільської бані, що вже четвертий рік не працює?

Детально ознайомившись зі станом справ, ТАП з усією відповідальністю роз'яснює, що у даному питанні голова колгоспу імені Димитрова поки що нічого не думає.

ХЛІБ ДЛЯ РАДІОЛЮБИТЕЛІВ

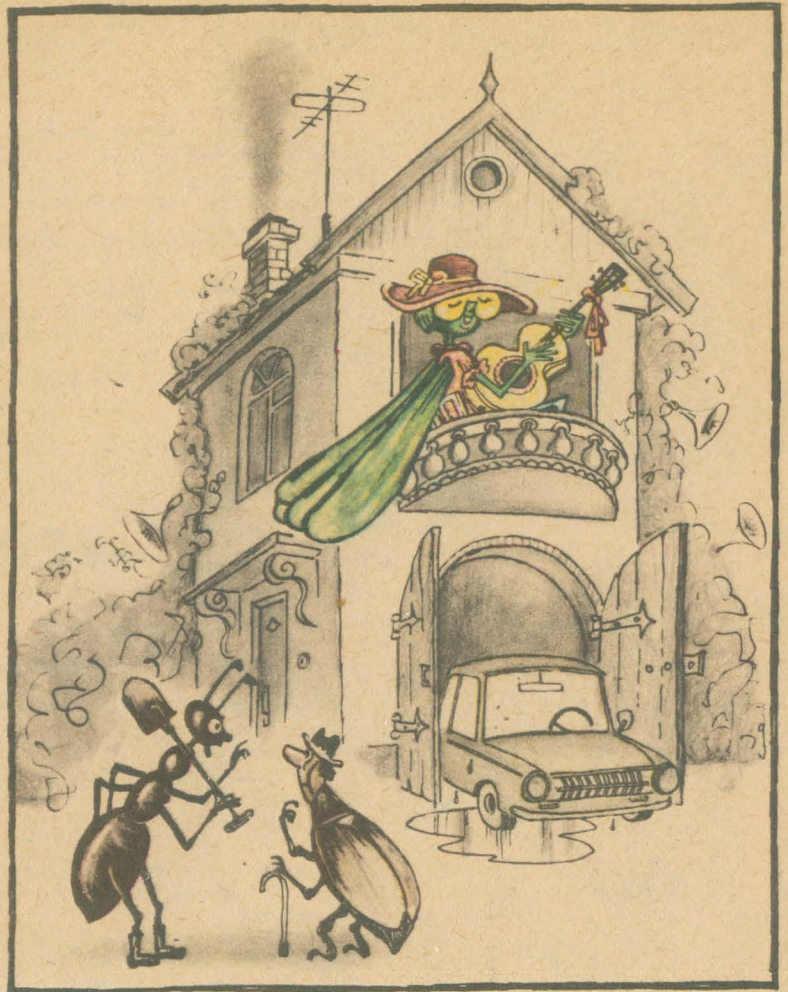
ВОЛИНСЬКА область. (Кор. ТАП). Експериментальну партію такого продукту випечено у Старовижівській хлібопекарні. Від звичайного він відрізняється тим, що в буханець вкладаються шматочки різноманітного дроту, який може стати в пригоді аматорам при виготовленні різних радіопристроїв.

ЗАМІСТЬ РАДІО

ДОНЕЦЬКА область. (Кор. ТАП). У штаті Добропільського районного вузла зв'язку з'явилася нова посада — глашатай. В його обов'язки входить щоденне ознайомлення мешканців села Нововодяне з новинами, які транслюються по радіо. Посада запроваджена у відповідь на численні скарги жителів села у райвиконком, райгазету «Шлях перемоги», обласну газету «Радянська Донеччина» на відсутність радіомережі, демонтованої два роки тому.

САМОДІЯЛЬНІ ГЕОЛОГИ

ЖИТОМИРСЬКА область. (Кор. ТАП). Умільці із села Миколаївки Новоград-Волинського району сконструювали і виготовили за спільно зібраними коштами компактну бурову установку і приступили до пошуків родовища природного газу на землях місцевого колгоспу імені Постишева. Річ у тім, що майже кожен мешканець села має газову плиту, а заправити балони ніде, бо правління колгоспу ніяк не спроможеться укласти відповідну угоду з газовиками.

— Пустив бабку зиму перезимувати, а вона тепер розподілу майна вимагає.

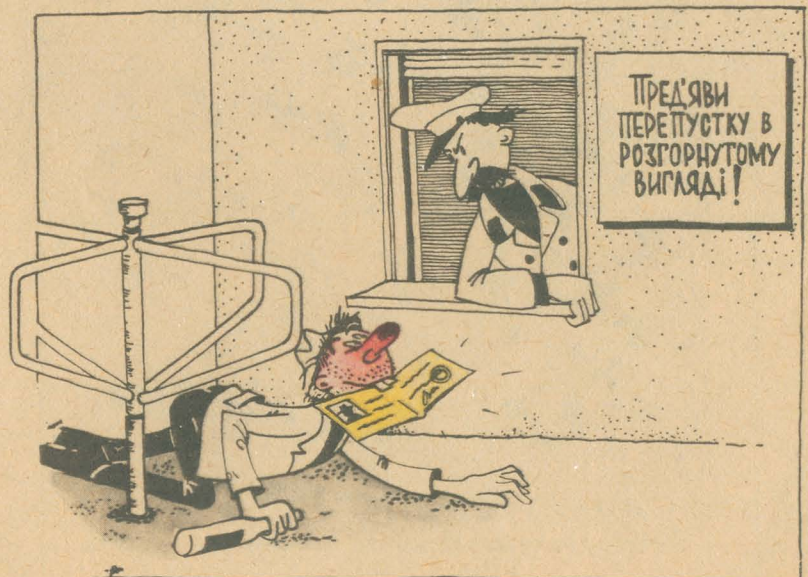
РОЗМОВА ПРО СИНА

Надвечір подружжя одне молоде
Про свого синочка розмову веде:
— Ну, звідки у нього, з якої пори
З'явилась любов до картярської гри?!
— Не тягне його до учення, наук!
— А карт отих — просто не вирвеш із рук!
— Колись через карти зазна він біди!..
— Здавай!..
— Тасувала?..
— Що козир?..
— Ходи!..

Борис МИРОНЕНКО.

Мал. П. ЗЛАТАНОВА

За всіма правилами.

Поширилась вістка, що М. Точила арештували. Мабуть, убив когось сатирами своїми.

Іду я собі ото вулицею, а тут краян напроти.

— Своім очам не вірю, — каже. — Це ви?

— Та ні, не я, — кажу.

— Та що ж ви вдаєте, — сердиться. — Я ж виджу, що це ви! Та ж вас же ж заарештували були?!

— Не мало! — ледь не захлинувся землячок.

— Мені, знаєте, — кажу, — вже й отогидло так ховатись. Пішов би зголоситись сам. Але ж тієї сотні тисяч шкода. Душечка рідна якась скористатися могла б, донісши. А що, як ви б так, краяне?

— Жартуйте хіба, де б я?! Хіба що вже для справи!

— Для фонду якогось, чи дисидента може б... — підказую.

Микола КОЛЯНКІВСЬКИЙ

Усікновення

3 життя емігрантського

— Та були ж арештували, — признаюся. — Але я... втік.

— Як то втекли?

— Та отак — шусть поміж людей, і пропав. А там далі волосся почорнів, носа підкоцюрбив і думав, не впізнають.

— Бачу, що ви наче не той якийсь. Та мене не обдуриш! І як же ж це, — вас не шукають?

— Шукають, — кажу. — Гончі листи розписали, сто тисяч доларів дають тому, хто схопити допоможе.

— А й справді, — зрадів. — Поділити б можна, — і цьому й тому. Нікому щоб кривди не було.

— Тоді домовились, — кажу. — Бачите ось той рестораник? Я там за кавою сидітиму!

— Та тільки, щоб, не дай-бі, у вас думки не було, що я, чи хтось із наших, вам зла бажає, пане Точило.

— Ой, що ж ви! — кажу. — Бувайте!

Не встиг я й кроків кільканадцяти зробити, а тут же знайому добродійку зустрічаю.

— Добридень! — привіталась. — Яка я рада, що вас звільнили! — каже.

— Не звільнили, — відповідаю, — от лиш випустили, щоб з людьми добрими та білим світом попрощався.

— Не кажіть! То як, надовго засудили?

— До смерті, — кажу.

— То утікайте ж! — пошепки порадила.

— Куди ж мені втікати, — кажу. — Ви б, хіба, мене переховали б?

— Де мені, старій, до того!.. То коли ж та езекуція буде?

— Восени, — кажу. — На святой-ванське усікновення.

— За старим календарем чи за новим?

— Та якось запитати забув.

— За новим, певно. Все тепер на новий стиль переходить! — сумно ствердила. — А до страти де вас триматимуть?

— У Кінгстоні, — кажу. — Там усіх смертників тримають. Пишіть, — прошу, — ще поки життя мого.

— О, я писатиму та ще й у журналі нашому жіночому попрошу, вони там в'язнів подають з адресами, щоб вам на іменини читачки картки з повіншованям слали. А коли то у вас іменини припадають?

— На теплого Миколи, — кажу, — 22 травня...

Сказав я собі те на клопіт. Тепер ось вже теплого Миколи надходить, а я думаю, ніяк придумати не можу, як то мені з кінгстонської тюрми та й пошту відбирати.

А краянчика мого я оце знову на вулиці побачив. Але не встиг ще й запитати, як там йому з тими ста тисячами пощастило, а він на другий бік вулиці так шмигнув, що мало під автомобілі не потрапив. Аж зморозило мене. Подумайте, людина така ідейна і марно так, ні за цапову душу, погубила була б.

(Із книги М. ТОЧИЛА-КОЛЯНКІВСЬКОГО «Товпа»).

Канада.

і сміх,
і сріх

«МИСТЕЦТВО» НЕ ДОПОМОГЛО

На Заході є чимало усіляких друкованих посібників та порадишників із питання, як досягти достатку. З огляду на це, цікавим здається таке оголошення, вміщене в одній західноберлінській газеті: «Два томи «Мистецтво швидко розбагатіти» через важкі обставини дешево продаються».

НА СЛУЖБІ ПРАВОСУДДЯ?

Донедавна англійський суддя Френсіс Редкліф спокійно сидів на своєму кріслі, та оце, як повідомило агентство Юнайтед прес, лорд-канцлер Великобританії розпорядився розслідувати справу про його професійну придатність.

Протягом років Редкліф тероризував свою дружину, звинувачуючи в тому, що в неї «вселився диявол», і духопелів нещасну, щоб «вигнати диявола». Дійшло до розлучення. І отут лікарі, що виступали на суді як свідки, заявили, що Редкліф іще в 1978 році був визнаний маньяком. На службі його це тоді не відбилося, і якби дружина Редкліфа виявилася іще терпеливішою, то, можливо, цей слуга англійської Феміди і далі вершив би правосуддя.

НЕ НА ТОГО НАТРАПИВ

Устами дитини, як відомо, глаголить істина. Але й відомо також, що діти — найвні створіння...

Коли Даніель Стефенсон — шестилітній школяр із американського міста Солт-Лейк-Сіті, що у штаті Юта, — в розмові з Дарелом Маккарті дізнався, що той за все своє життя спромігся прочитати лише якихось там три-чотири книжки, то був украй вражений такою несподіванкою. Та й, правду кажучи, тут не тільки дитина од подиву очі витріщила б: цей же бо Маккарті — помічник завідувачого відділом шкільної освіти штату!

Щира дитяча душа не витримала, і першокласник через місцеву газету «Трібюн» звернувся до чиновника од освіти із закликом приохотитися до читання. Навіть пояснив, як, на його погляд, можна краще та легше цього досягти — порадив зробити такий собі паперовий ланцюг, у якому кожна ланка означала б якусь книгу. «Таким чином, — пише хлопчина, — вигляд незаповнених у цьому ланцюгу ланок буде вас більше стимулювати до знайомства з новими книгами про цікаві й пізнавальні події, що відбуваються у світі».

На це покликаний займатися освітнянськими справами анальфабет із вищою педагогічною освітою, як повідомила газета «Інтернешнл геральд трібюн», у відповідь заявив: «Якщо хтось і не читає книжок, то це ще зовсім не означає, що він не освічений і не може займатися своєю справою».

Сальвадорська хунта застосовує отруйні засоби американського виробництва проти партизан і мирних жителів.

(3 газет).

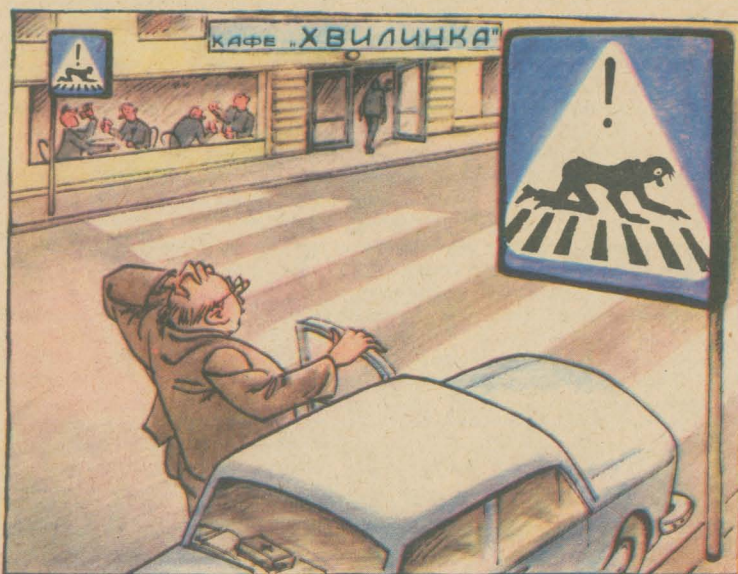
Мал. Є. МИЛУТКИ

Сальвадорський скорпіон з американським жалом.

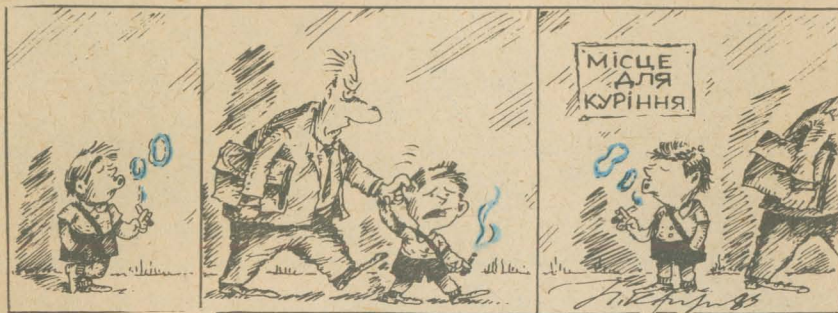

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

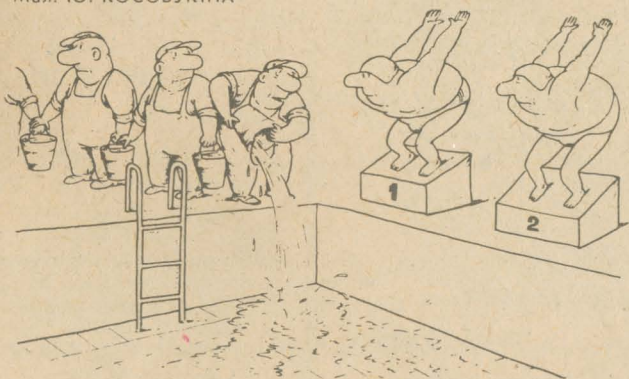
Без слів.

Мал. М. КРУТИКОВА

Без слів.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

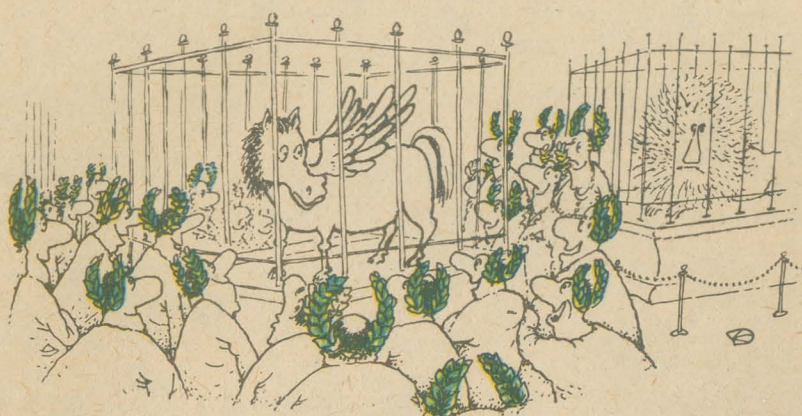
Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Тату, хто такий вундеркінд!
— Будеш усе знати — швидко постарієш.

Народні УСМІШКИ

ЩО ЇВ, ЩО НІ

Прийшов зять до тещі, а та саме млинці пекла. Нікуди подітись — запросила до столу. Зять так енергійно уминає млинці, наче за себе кидає. Не втерпіла теща, випалила спересердя:

— Що пекла, що ні!
— А я що їв, що ні.

Повідомив М. СУПРУНЕНКО.

с. Павло-Мар'янівка
Снігурівського району
Миколаївської області.

ДОВЕЛОСЯ ПРОДАТИ

Іван до Петра:
— Це правда, що ти мав пса, котрий міг розпізнати будь-якого злодія?
— Правда, Іване, правда.
— А де ж подівся той пес?
— Довелося продати.
— Чому?
— Почав кидатись на мене.

Повідомив С. ШУМАКОВ.

с. Барвінівка
Новомиколаївського району
Запорізької області.

КУДИ ПОДІЛИСЬ ВОРОТА?

Допилися двоє друзяк, як кажуть, до чортиків. Не знають, як додому втрапити.

— Давай, — каже один, — будемо рахувати штахети і якимось доберемось...
— Давай...
Лічать і лічать, а воріт нема. Підходять до них третій, трохи тверезіший.
— І довго ви будете кругом цієї бочки лазити? Пішли ще вмажемо, поки «Чайну» не зачинили.

Надіслала Л. МЕНШИКОВА.

с. Печеніги
Чугуївського району
Харківської області.

МОЯ ЗАСЛУГА

Два чоловіки сидять у їдальні, п'ють молоко.
— Просто дивуюся, — каже один із них. — Сьогодні молоко — як ніколи. Густе, смачне.

— У цьому моя заслуга, — посміхається другий.
— Пробачте, ви тут працюєте?
— Ні, я слюсар-сантехнік.
— А яке ж ви тоді маєте відношення до молока?
— Найбезпосередніше. Перед тим, як кухарі мали його кип'ятити, я перекрив воду.

НЕ ЗМІГ БИ

Чоловік несе величезну в'язку соломи. Побачив його сусід і аж здивувався:
— Як це ти, Іване, тільки підняв її?!
— Ой, не кажи, Трохиме, — відповідає Іван. — Якби оце не з колгоспного поля, то нізащо не зміг би.

Повідомив М. ГЕРАСИМЕНКО.
Київська область.

СВІТЛАНІНЕ робоче місце — під лапатим каштаном на розі двох гомінких вулиць. Щодня тут час від часу лунає її дзвінкий голос:

— Пиріжки, пиріжки гарячі! Пиріжки-ечки-и!

Іноді замість пирогів Світлана пропонує теж гарячі біляші або чебуреки.

— Пиріжки! Гарячі пиріжки-и! Пломбір вершковий, пломбі-ірчик! Пиріжки-и, моро-озиво-о!

Раптом Світлана, глянувши на годинник, запропонувала:

— Торгуй і моїми галушками, Раю, а я навідаюся в гастроном... ось поруч, за рогом. Може, щось відхоплю, там один мій знайомий торгує.

ПИРОГИ З ПЛОМБІРОМ

ГУМОРЕСКА

Словом, чим багаті в тресті їдальні, тим і раді. Місце людне, конкурентів поруч немає, і Світлана почувається хазяйкою перехрестя.

А сьогодні... Тільки від'їхав трестівський моторолер, як на його місці зупинився «Москвич» — пікап з емблемою молокозаводу. Поки «хазяйка перехрестя» спромоглася щось зміркувати, пікап уже рвонув з місця, залишивши під каштаном два ящики морозива і смагляву струнку дівчину в новенькому халаті.

— Оце ніде стати, тільки тут? — пустила шпильку Світлана.

Смаглявка на мить знітилася і, обмикнувши халатик, кивнула:

— Здрастуй... те. У мене ж не пироги, я не заважати му...

— Хм... Вона не заважатиме, — і Світлана демонстративно відвернулася. — Пиріжки-и, гарячі пиріжки-и-и! Скільки вам, дядю?

Новоприбула і собі виклала на кришку ящика кілька порцій морозива, та ласих на холодний делікатес не було. Світлана, відпустивши покупців, зверхньо подивилася на невеселу сусідку.

— Будеш так продавати, то вторгуєш... Загукуй людей, загукуй.

Згодом, витираючи шматинкою руки, Світлана вже приязніше спитала:

— Новенька? Звати як?

— Рая.

— А я — Світлана.

І розговорилися... Ще за якийсь час, підперши спинами стовбур каштана, дівчата щебетали, мов давні і щирі подруги. Рая ласувала гарячим пиріжком, а Світлана апетитно смотала вершковий пломбір. Кожні дві-три хвилини Світлана голосно подавала позивні:

— Лише знайомий? — примружила-ся Рая. — А може?..

— Ні-ні, училися на одному курсі. Я швидко.

Але відвідати знайомого завадив ставний юнак, який, артистично розпростерши руки для обіймів, ще здаля зарокотав басом:

— Кого ба-ачу! Світланко! Ти чи не ти?!

— Ой, тримайте мене! Костя?!

Зустріч була радісно-бурхливою і супроводжувалася риторичними запитаннями: «Ну, як ти?», «А ти як?», «Яким вітром?»

— Ти, значить, Світланко, у сфері торгівлі?

— Ага, поки що тут. Передбачається вакансія завідувача їдальнею. Словом, не скажусь. А ти як? Де?

— Теж, образно кажучи, маю справу з харчуванням. Тільки їжа в мене... духовна. Мистецтво!

— Ух ти! А все ж?

— У філармонії. Адміністратор я. Теж не скажусь, Світлячок. У мене ж натура непосида, а тут — поїздки, польоти, знайомства!

— Здорово! Наших не стрічав, Костику?

— Вітю Кролівця... Здибав якось на автостанції... забув, де... Диспетчер на якомусь автопідприємстві.

— Костику, а хочеш бачити... Колю Майстренка?

— Справді? А він що... тут?..

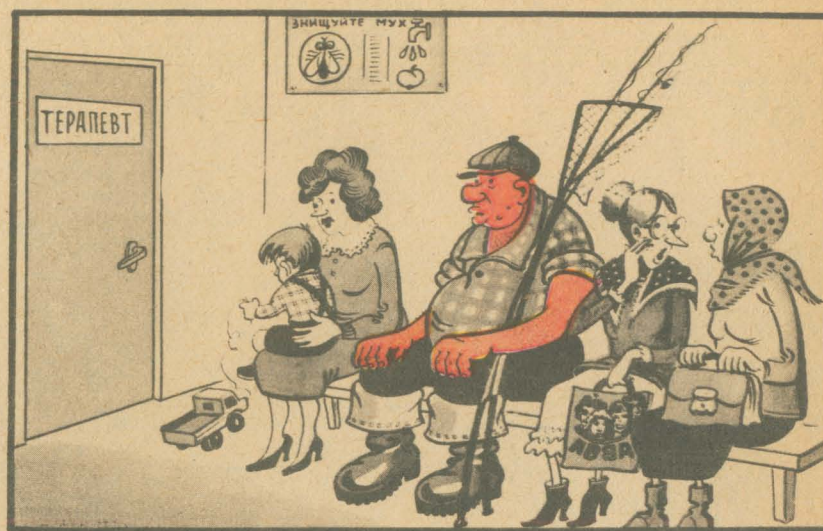
— За сто метрів від нас. У гастрономі.

— Це ж треба! Веди мерщій!

— Терпіння, Костику. Раю, хазяйну тут, я недовго...

Повернулася Світлана без Кості, але з пакунком у руках.

— Свинина без жодної кісточки, —

— Бачите, не встиг отримати лікарняний, як уже і на рибалку зібрався.

підморгнула Раї. — Якщо тобі треба, поділимося. Однокурсник прислужився. А цей, Костя, чула? Адміністратор філармонії! Звучить?

— Звучить, — кивнула Рая і поцікавилась: — А де ти з ними вчилася?

— У сільськогосподарському. На агрономічному факультеті.

— Справді? — округлила тернові очі Рая. — Так у тебе... вища освіта?

— Чи не дивина! А в тебе?

— Та що в ме-ене-е... Технікум лише. Зооветеринарний факультет.

Григорій ШИЯН.

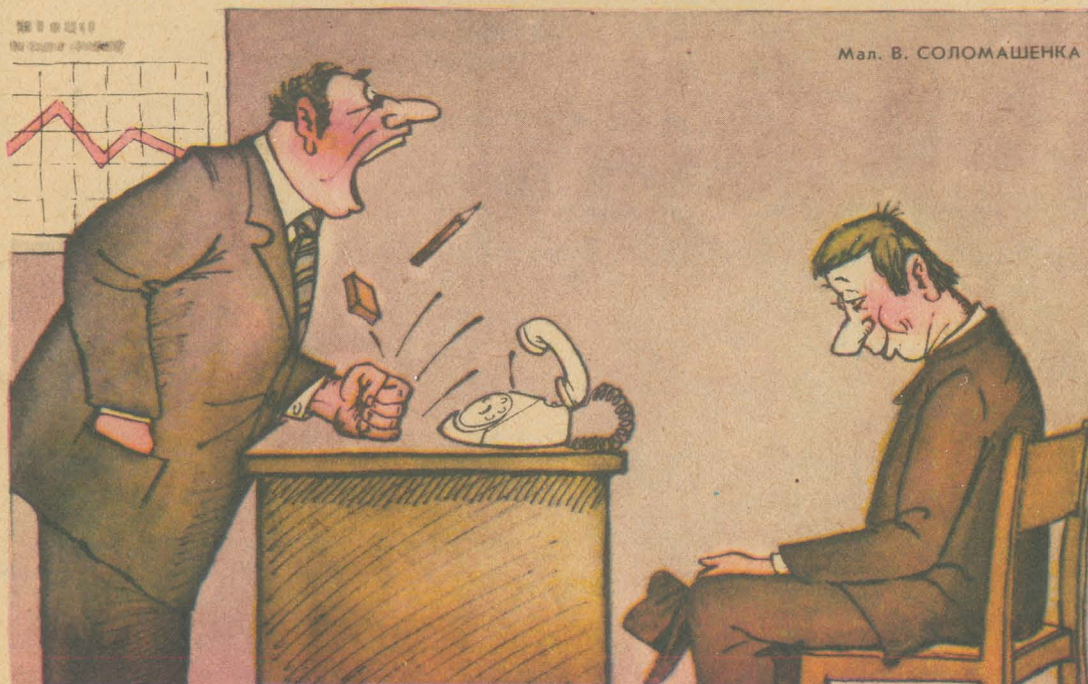
БІЛЯ РІЧКИ

(Байка-жарт)

Біля річки серед дня,
Де цвіла калина,
Вовк зустрів мале Ягня...
— Ах ти ж, вражий сину!
Хто тебе сюди пустив?
А воно: «Одначе
Я водиці ще й не пив, —
Гірко-гірко плаче. —
Відпустить! Я більш сюди
Не прийду, їй-богу...»
— Та не жаль мені води,
А тебе, дурного.
Бачиш, в річку бруд стіка,
Аж трава вже сохне.
Тож мерщій ото тікай,
Бо нап'єшся — здохнеш!

Володимир ДУГАР.

СУВОРИЙ НАЧАЛЬНИК

— У вас аж шість доган. Майте на увазі, ще раз запізнитися на роботу — вліплю вам сьому.

СТРАШНЕ ПЕРО ЧЕ В ГУСАКА...

«Комсомольці нашого колхоза діжурили вчора по расхищенію государственного имущества».

(З виступу на колгоспних зборах).

«Товариші! Мій виступ буде поганий, але це буде красномовним доказом того, що я хочу сказати».

(З протоколу).

Надіслав П. СУМАРКОВ.

«...Вашому господарству на лютий місяць доводиться графік здачі худоби разом з населенням в Дубнівський м'ясокомбінат».

(З телефонограми).

Надіслав В. МАРТИНЮК.

«Пояснюю, що ночував я вдома тільки тоді, коли вертався пізно з командировок, про що й розписуюсь».

(З пояснення шофера).

Надіслав Л. НОСЯРА.

«До 1 липня 1982 року громадяни, які мали м'ясоїдних тварин, побиті і використані для особистих потреб».

(З акта ревізії).

«Корови звикли до чоловічої половини і щедро віддають молоко».

(З міськрайгазети).

Надіслав М. СТУЛЬКІВСЬКИЙ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

● Водій радгоспу «Зоря» (село Воронки Володимирецького району) Боровик П. С. став переможцем у соціалістичному змаганні. За це керівництво радгоспу преміювало його холодильником «Снайге-12». Преміювати — преміювали, а вручити подарунок не поспішали. Минув місяць, другий, третій... І радісний настрій Боровику було зіпсовано. Про отаку бюрократію розповідалося у фейлетоні «Невдячні люди» (№ 20 журналу за минулий рік).

Після виступу Перця секретар Ровенського обкому Компартії України тов. Мартінова повідомила, що такий факт відповідає дійсності. За грубе порушення строку видачі премії директору радгоспу Колодню А. А. оголошено догану. Холодильник «Снайге-12» Боровику вручено.

● «Цінні побажання» — так називалася замітка, вміщена у «Перці» № 21 за 1982 рік, в якій розповідалося, як ремонтно-будівельне управління № 6 вже третій рік зволікає закінчення ремонту у будинкові № 52 по вулиці Леніна, що у селищі Михайлівці.

Керуючий Запорізьким обласним ремонтно-будівельним трестом М. Я. Танкилевич повідомив редакції, що усі сантехнічні роботи по цьому будинкові вже закінчено і прийняті комісією з оцінкою «добре».

● У тому ж номері журналу було надруковано листа колгоспників колгос-

пу імені Шевченка (Кіровоградщина), в якому йшлося про те, що вони у квітні 1979 року здали Новоукраїнському технічному пункту на ремонт двигун та й досі його звітти одержати не можуть.

Як повідомив голова Новоукраїнського районного комітету народного контролю А. Н. Елькин, двигун нині відремонтовано й видано колгоспові.

● Мешканцям однієї вулиці села Вікторове (Глухівський район) доводилося здалеку носити воду. Вже кілька років сільські та районні керівники обіцяють їм збудувати колодязь. Та

обіцянка так і залишається обіцянкою. Про це до редакції надійшов лист.

Після втручання в цю справу Перця перший заступник голови виконкому Сумської облради А. Д. Бондаренко повідомив, що прохання жителів задоволено: колодязь збудовано.

● У своєму листі до Перця жителька міста Запоріжжя Ханькевич Н. Н. бідкалася, що купила в універмазі дитячий велосипед, а він виявився бракованим. Звернулася до універмагу, а там велосипеда не обмінюють і грошей не повертають.

Заступник начальника Запорізького обласного управління торгівлі Л. А. Дунаєва повідомила редакції, що бракований велосипед у покупця прийнято, а гроші за нього повернуто.

Мал. Д. БРЕЙКШІСА, «ДАДЗІС» (м. Рига).

Без слів.

Мал. А. ЕЛЬКОВИЧА, «ЧАЯН» (м. Казань).

— І як тобі дали квартиру! Ти ж від нас звільнився.
— Тому і дали, щоб мене здихатися.

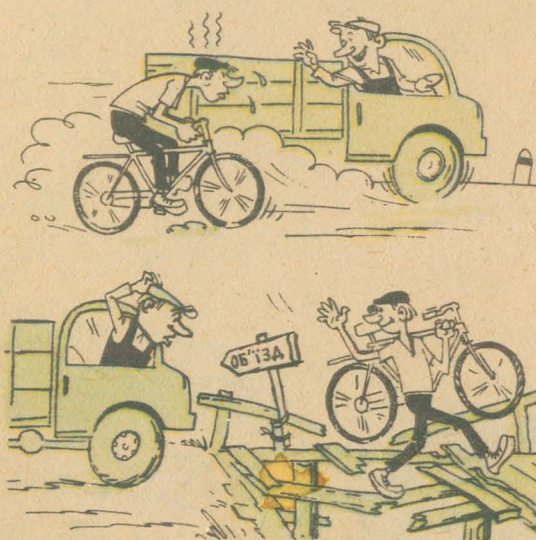
Мал. Т. ФАІЗОВА, «ЧАЯН» (м. Казань).

ПЕРШИЙ ХАБАР

— Якось непомітно підсуну їм.

Мал. М. ГІРГЕЛЯ, «ВОЖИК» (м. Мінськ).

Без слів.

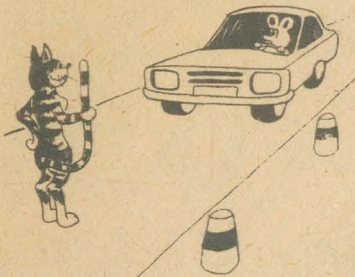
Гумор
наших побратимів

Мал. І. БЕРЕЗНИЦКАСА,
«ШЛУОТА» (м. Вільнюс).

Без слів.

Мал. В. БАРАЙКІСА,
«ШЛУОТА» (м. Вільнюс).

Без слів.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Для телеграм: Київ Перець.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 9 (1147)
(на українському мові).
Видавець «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 01.04.83. Підписано до друку 19.04.83. БФ 15345. Формат видання 70x108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.515.000. Зам. 01727.

© Журнал «Перець» 1983 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Отсканировано redaktor
для rutracker.org

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печатні підприємства «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Божевільне марення.